RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 234.302 van 1 april 2016
in de zaak A. 218.856/XIV-36.973

In zake: Mohamed EL YOUSSOUFI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 maart 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de directeur generaal van de FOD Justitie, Directoraat Generaal Penitentiaire inrichtingen van 24 maart 2016 […] die een hernieuwing van een individueel bijzonder veiligheidsregime uitmaakt dat aan verzoeker wordt opgelegd en gaat lopen van 25 maart 2016 tot en met 23 mei 2016".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 april 2016, om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katrien Gorissen, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

Op 24 maart 2016 wordt het individueel veiligheidsregime dat eerder aan verzoeker was opgelegd, hernieuwd voor een duur van twee maanden vanaf 25 maart 2016 tot en met 23 mei 2016 “[g]elet op de concrete omstandigheden en gedragingen van de gedetineerde […] [d]ie hierna vermeld worden en die toelaten te geloven dat de betrokkene een voortdurende bedreiging voor de veiligheid vormt”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoeker legt ter terechtzitting een “memorie van antwoord” neer. Een dergelijk procedurestuk is echter niet voorzien in het te dezen van toepassing zijnde koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’. De inhoud ervan kan derhalve enkel als een inlichting in aanmerking worden genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. De verwerende partij betwist ter terechtzitting de bevoegdheid van de Raad van State. Zij betoogt in wezen dat de Raad van State geen kennis kan nemen van de ingestelde vordering omdat zij is gericht tegen een veiligheids-maatregel die een niet-aanvechtbare maatregel van orde is.

Beoordeling

6. De directeur van een strafinrichting is belast met de zorg voor de goede werking van, en de goede orde in de strafinrichting. Hij kan met het oog daarop ten aanzien van wie in de strafinrichting is opgenomen een veelheid van maatregelen beslissen die zekere ongemakken of onaangenaamheden kunnen meebrengen. Evenwel, zoals de Raad van State, in algemene vergadering, in het arrest nr. 116.899 van 11 maart 2003 inzake De Smedt heeft overwogen, zijn die maatregelen, in zoverre zij uitsluitend of hoofdzakelijk ingegeven zijn door veiligheids- en voorzichtigheidsoverwegingen, maatregelen van inwendige orde, waartegen in principe geen annulatieberoep openstaat. Het is slechts anders wanneer de betrokken maatregel er uitsluitend of hoofdzakelijk toe strekt een gedetineerde te bestraffen wegens disciplinaire tekortkomingen. De maatregel wordt dan in de eerste plaats gemotiveerd door het schuldig bevonden gedrag van de gedetineerde, waarvoor hij wil doen boeten. Een dergelijke maatregel komt wel voor vernietiging - en dus voor schorsing van de tenuitvoerlegging - door de Raad van State in aanmerking.

Op grond van artikel 116 van de basiswet van 12 januari 2005 “betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden” (hierna: de basiswet) kan, wanneer uit concrete omstandigheden of uit de gedragingen van een gedetineerde blijkt dat hij een voortdurende bedreiging uitmaakt voor de veiligheid, en gebleken is dat zowel de in afdeling I van die wet vermelde controlemaatregelen als de in afdeling II vermelde bijzondere beveiligingsmaatregelen ontoereikend zijn, de gedetineerde in een individueel

bijzonder veiligheidsregime worden geplaatst. De beslissing tot plaatsing in een bijzonder individueel veiligheidsregime wordt genomen door de directeur-generaal van de penitentiaire administratie of zijn gemachtigde, op voorstel van de directeur.

7. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

> "Gelet op de concrete omstandigheden en gedragingen van de gedetineerde El Youssoufi Mohamed, geboren op 29/10/1983
>
> Die hierna vermeld worden en die toelaten te geloven dat de betrokkene een voortdurende bedreiging voor de veiligheid vormt:
>
> Betrokkene werd op 11/02/2015 door de rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering. Hij zou lid zijn van Sharia4Belgium en naar Syrië getrokken zijn. Betrokkene heeft tegen dit vonnis hoger beroep aangetekend, maar het Hof van Beroep bevestigde de uitspraak in eerste aanleg. Inmiddels heeft dhr. El Youssoufi op 03/02/2016 cassatieberoep aangetekend.
>
> Hij toont tevens tekenen van radicalisme in de gevangenis. Medegedetineerden spreken van pogingen om hen te radicaliseren tijdens de wandeling. Hij zou ook tijdens de wandelingen geprobeerd hebben om andere gedetineerden te motiveren deel te nemen aan trainingskampen. Tevens zou hij en een kompaan andere gedetineerden aangezet hebben tot het ondernemen van actie tegen het bewakingspersoneel en dit met het oog op verschillende ontvluchtingen. Op 27/12/15 werd hij bovendien in het bezit gevonden van een lange schroef tijdens een beweging van de wandeling.
>
> Op 12/01/2016 werd hij van de gevangenis te Vorst overgebracht naar de gevangenis van Hasselt. De eerste maanden waren er geen problemen, maar op 23/03/16 hoorde het bewakingspersoneel dat hij via zijn celraam haatboodschappen aan het verkondigen was.
>
> Bovenstaande elementen tonen aan dat er intra muros een ernstig risico bestaat op proselitisme en dat het daarom belangrijk is om maatregelen te nemen tegen zijn radicalisme en voor de bescherming van kwetsbare gedetineerden. Tevens bestaat er een gevaar voor de psychische en fysieke integriteit van medegedetineerden, personeel en derden. De hernieuwing van het individueel bijzonder veiligheidsregime is noodzakelijk om de interne orde en veiligheid in de gevangenis te kunnen garanderen. Een versoepeling van zijn regime is thans niet aan de orde, gelet op de melding van 23 maart jl.
>
> […]."

Voorts plaatst ook de basiswet het veiligheidsregime zoals het thans bestreden opgelegd regime niet in een bestraffend maar in een veiligheidskader.

8. Gelet op het voormelde moet de bestreden beslissing duidelijk als een veiligheidsregime worden beschouwd waarmee de goede werking van de instelling wordt verzekerd.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om het voor de Raad van State aannemelijk te maken dat, ondanks de schijn van het tegendeel, de bestreden beslissing er uitsluitend of hoofdzakelijk toe strekt om hem te bestraffen wegens disciplinaire tekortkomingen. Tot het bestaan van een dergelijke, niet-verui-twendigde bedoeling, kan niet worden besloten op grond van loutere subjectieve gevoelens van verzoeker. Integendeel dient verzoeker met verwijzing naar concrete omstandigheden aannemelijk te maken dat het determinerend motief van het veiligheidsregime erin bestaat hem te bestraffen.

9. Verzoeker voert in het verzoekschrift evenwel geen enkel argument aan waaruit zou moeten blijken dat het verlengen van het opgelegde veiligheidsregime in werkelijkheid uitsluitend of hoofdzakelijk ertoe strekt om hem te bestraffen wegens disciplinaire tekortkomingen.

Verzoeker laat nog gelden dat de Beroepscommissie van de Centrale Raad, waarbij een beroep tegen een veiligheidsregime kan worden ingesteld op grond van de basiswet, nog steeds niet is ingericht zodat hij genoodzaakt is om een vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen bij de Raad van State. Deze enkele omstandigheid verandert de bovenstaande vaststelling evenwel niet.

In deze stand van het geding lijkt de bestreden beslissing een maatregel van inwendige orde te zijn die niet het voorwerp kan uitmaken van een annulatieberoep.

10. De door de verwerende partij opgeworpen - maar desnoods ook ambtshalve op te werpen - exceptie vertoont een dergelijke graad van ernst, dat ze

reeds in de huidige stand van de procedure moet worden opgeworpen en bijgevallen.

VII. Conclusie

11. Uit wat voorafgaat volgt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet-ontvankelijk is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Carlo Adams**